

[Aksel Møller.]

har så tit i det høje ting drøftet spørgsmålet om, i hvilken udstrækning folketetinget var i stand til at påtage sig ansvaret for lønfastsættelsen i landet, og vi har ved enhver lejlighed, hvor disse ting har været bragt på bane, lagt een ting fra os som noget, vi for enhver pris burde undgå, nemlig at gribe ind i enkeltheder med hensyn til disse forhold. Det har været drøftet at lægge sagen hen til en helt anden instans, og det har gentagne gange været praktisk politik, sådan som det er nu, at gøre et mæglingsforslag til lov.

Lad os da huske på, hvorledes et sådant mæglingsforslag er blevet til. Det, som vi beskæftiger os med i aften, er blevet fremkaldt af den højtærede statsminister. Han har fået ros for det initiativ — han har også selv rost sig deraf — som førte til, at parterne trådte sammen igen med forligsmanden. De forhandlinger, som altså blev genoptaget på den højtærede statsministers foranledning, førte til et resultat, nemlig til det mæglingsforslag, som vi drøfter i aften, det, som statens forligsmand har kunnet anbefale, det, som parternes forhandlere, arbejdsgiverforeningens ledelse og De samvirkende Fagforbunds ledelse, har kunnet anbefale, altså det, som den aktuelle og højeste sagskundskab på dette område mente var et brugeligt grundlag for arbejdsfred i en normal 2-årig periode.

I går talte den højtærede statsminister til befolkningen i radioen, og han sluttede sig til, hvad disse kyndige mænd havde anbefalet parterne at antage. Mit parti har derfor god grund til at erklære sig utilfreds med, at regeringen har foreslået en ændring i dette mæglingsforslag. Vi nærer for vort vedkommende fuldkommen tillid til forligsmandens og forhandlernes indsigt i disse spørgsmål, og vi deler helt det ærede medlem hr. Erik Eriksens ængstelse for den forhandlingssituation, der kan opstå i fremtiden, hvis det høje ting i dag beslutter sig til at ophøje mæglingsforslaget til lov med en væsentlig forandring af dets indhold. Vi finder, at det eneste forsvarlige i situationen er, at mæglingsforslaget *uændret* ophøjes til lov. Hvilke følger det vil få for landets økonomiske politik, for landet fremover, at dette forslag kommer til at danne grundlaget for arbejdsforholdene i landet, det kan

næppe nogen af os overse. Jeg nærer frygt for — og det har jeg så tit givet udtryk for, når vi har diskuteret disse problemer — at den almindelige forhøjelse af pengeindkomsterne, som herefter vil finde sted, kan få uheldige følger for landets økonomiske stilling, og jeg har lagt mærke til, at den højtærede økonomi- og arbejdsminister heller ikke for sit vedkommende har øjnene lukket for dette perspektiv.

At der vil komme et forøget forbrug, når dette forslag bliver grundlaget for landets arbejdsforhold, det vil næppe nogen bestride; og så meget har vi vel lært af de års udvikling, vi har været igennem, at større forbrug fører til ebbe i valutakassen, og ebbe i valutakassen fører igen til kreditstramning, begrænsning af bygge- og anlægsvirksomhed og til nye skatter og afgifter. Vi har fra konservativ side advaret imod en gentagelse af de fejl, der har ført til valutakriser og kriselovgivning, og vi kan ikke føle os medansvarlige for de økonomiske vanskeligheder, som kan komme ud af dette forårs overenskomstpolitik.

Det høje ting har ligesom den høje regering i aften valget mellem to onder: arbejdskampens fortsættelse eller mæglingsforslagets ophøjelse til lov. Hvadenten vi vælger den ene eller den anden af disse udveje, vil samfundets økonomi komme ud for en hård belastning. Helt sikkert er det, at en fortsættelse af arbejdskampen til den bitre ende med hele den udvidelse, som vi nu står overfor muligheden af, med flere strejker, igangsættelse af lockouter, vil bringe alle i dette land store og ulykkelige tab. Hvor tvivlsomt det end er, om samfundet kan bære det forøgede forbrug, som forslaget vil føre med sig, er det dog en mindre ulykke end de tab, som en langvarig arbejdskamp fører med sig, og vi har da i alt fald håbet om, at tiden vil arte sig bedre, end vore bekymringer lader ane; vi har dog håbet om, at en produktionsstigning kan komme os til hjælp, eller at det udland, vi konkurrerer med, går hen og begår større fejl end dem, vi begår.

Også udfra dette synspunkt anbefaler da mit parti mæglingsforslagets uforandrede ophøjelse til lov.

Der kommer nok en dag, da vi roligt og lidenskabsløst kan se tilbage på de begivenheder, som vi i den sidste tid har været